

Sygn. akt I ACa 911/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Alicja Myszkowska (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Wiklak SA Dariusz Limiera

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r. w Łodzi na rozprawie

**sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę 358.193,18 zł

**oraz sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę 549.072 zł

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 19 kwietnia 2017 r. sygn. akt X GC 421/16

1. oddala apelację;

**2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz S. Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 16.200 (szesnaście tysięcy dwieście) złotych tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 911/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 kwietnia 2017 roku, wydanym w połączonych sprawach z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K. o zapłatę, Sąd Okręgowy w Łodzi:

1. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.:
 - a. kwotę 358193,18 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,
 - b. kwotę 549072 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;

2. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 74198 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazał ściągnąć od (...) Spółki Akcyjnej w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 710,20 zł tytułem nieuiszczonych wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy poczynił w sprawie następujące ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w całości aprobuje i przyjmuje za własne:

Powodowa spółka - (...) Spółka z o. o. w P. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. działalność usługowa związana z przygotowywaniem do druku, pozostała działalność pocztowa i kurierska. Pozwana spółka – (...) S.A. (poprzednio: (...) sp. z o.o.) w K. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. pozostała działalność pocztowa i kurierska. Strony w dniu 28 stycznia 2014 roku zawarły umowę współpracy nr (...) dotyczącą świadczenia usług pocztowych. Umowa została zawarta na czas nieokreślony (§ 12.1 umowy), a szczegółowe warunki w zakresie świadczenia usług zostały określone w załączniku nr 3 do umowy. (...) Spółka z o.o. na podstawie § 1 ust. 1 umowy zobowiązała się do realizacji usługi pocztowej związanej z doręczaniem przesyłek listowych zwykłych do adresatów miast wskazanych w wykazie. Zgodnie z § 1 pkt 10 ww. załącznika nr 3, pozwana zobowiązała się do zagwarantowania minimalnej miesięcznej ilości przesyłek listowych zwykłych krajowych w wysokości 600.000 sztuk, realizowaną przez okres co najmniej 12 miesięcy od daty zawarcia umowy. Łączna minimalna ilość przesyłek przekazana S. do doręczenia w okresie 12 miesięcy miała wynieść 7.200.000 sztuk. Ponadto, na podstawie § 1 pkt 11 ww. załącznika, w przypadku przekazania mniejszej miesięcznej ilości przesyłek InPost miał zapłacić wynagrodzenie za utrzymanie gotowości operacyjnej w wysokości 75% wartości kwoty określonej w § 3 pkt 1 ust. a (czyli 0,62 zł) pomnożonej przez ilość przesyłek wynikającą z różnicy minimalnej ilości przesyłek a faktycznej ich ilości miesięcznie przekazanych do doręczenia przez InPost. Ponadto w § 1 pkt 15 załącznika nr 3 do umowy S. zobowiązał się utrzymać rezerwy operacyjne, które pozwoliłyby na terminowe dostarczenie przesyłek na terenie każdego z miast wymienionych w tabeli w § 1 pkt. 2 dla maksymalnych szacowanych wolumenów dziennych przesyłek określonych w tabeli z tolerancją +/-40% dla każdego miasta. W dniu 27 lutego 2014 roku strony zawarły aneks nr (...) do ww. umowy, który wszedł w życie 28 lutego 2014 roku. Dodano pkt 19, na mocy którego strony ustaliły, że ilość przesyłek w lutym 2014 r. może być niższa niż zadeklarowana w § 1 pkt 10 załącznika nr 3 (czyli 600.000 szt.). W tej sytuacji InPost miał przekazać do S. w marcu taką ilość przesyłek (jako rekompensatę), aby łączny wolumen za miesiąc luty i marzec wyniósł 1.200.000 sztuk. Jednocześnie strony zawarły w aneksie postanowienie, zgodnie z którym w przypadku niedotrzymania warunków określonych w pkt 19, zapisy § 1 pkt 11 załącznika numer 3 do umowy stosuje się odpowiednio. W czerwcu 2014 roku spółka (...) przekazała do doręczenia 429.184 szt. przesyłek, w lipcu 2014 r. – 10.538 szt. przesyłek, zaś w sierpniu i wrześniu 2014 r. nie przekazała żadnych przesyłek. Pismem z dnia 30 czerwca 2014 roku (...) sp. z o.o. (poprzednio (...) sp. z o.o.) poinformowała o zmianie nazwy spółki oraz zwróciła się do powoda z prośbą o wyrażenie zgody na zmianę stron umowy, czyli przeniesienie praw i obowiązków wynikających z umowy o współpracy nr (...) ze spółki (...) sp. z o.o. na spółkę (...) sp. z o.o. (dawniej (...) sp. z o.o.). Czyli usługi pocztowe miała świadczyć inna spółka z Grupy I.pl, która przyjęła nazwę (...) sp. z o.o. Oświadczeniem z dnia 30 czerwca 2014 roku powódka wyraziła zgodę na zmianę stron umowy. W toku wykonywania przedmiotowej umowy zdarzały się nieprawidłowości w doręczaniu przez powodową spółkę przesyłek przekazanych przez pozwaną. Uchybienia te polegały na niedoręczeniu części przesyłek, w ilościach kilkudziesięciu sztuk, pozostawieniu przez listonosza przekazanej mu partii niedoręczonych przesyłek w śmietniku lub klatce schodowej, kilkudniowym wstrzymaniu doręczania przesyłek w oddziale G., opóźnieniach w doręczaniu przesyłek z uwagi na okresowe znaczne spiętrzenia ich ilości do jednoczesnego doręczenia. Reklamacje były na bieżąco rozpatrywane i w razie ich zasadności uwzględniane. Generalnie jednak powodowa spółka utrzymywała w gotowości zaplecze organizacyjne zdolne do wykonywania zawartej umowy. Pismem z 16 września 2014 roku (...) Spółka z o.o. oraz (...) Spółka z o.o. wypowiedziały umowę o świadczeniu usług pocztowych ze skutkiem natychmiastowym na podstawie § 12 pkt 3 umowy współpracy. Jako podstawę wypowiedzenia wskazały nieprawidłowe wykonywanie umowy przez S., polegające na naruszeniu tajemnicy pocztowej, w związku z porzuceniem przesyłek wskazanych w

ww. oświadczeniu. Powódka pismem z dnia 30 października 2014 roku poinformowała pozwaną o ilości przesyłek przekazanych do doręczenia w okresie od stycznia do września 2014 roku, załączając faktury wystawione w oparciu o § 1 pkt 10-11 załącznika nr 3 do umowy współpracy Powódka wystawiła m.in. faktury:

- (...) za pozostawanie w gotowości w czerwcu 2014 r., na kwotę 97.698,21 zł,
- (...) za pozostawanie w gotowości w lipcu 2014 r., na kwotę 337.142,79 zł,
- (...) za pozostawanie w gotowości w sierpniu 2014 r., na kwotę 343.170 zł,
- (...) za pozostawanie w gotowości we wrześniu 2014 r., na kwotę 205.902 zł.

Przy czym do zapłaty z faktury nr (...) do zapłaty pozostała kwota 21.050,39 zł. Pismami z 17 i 28 listopada 2014 roku powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 996.423,61 zł, w terminie 3 dni, tytułem wynagrodzenia za utrzymanie gotowości operacyjnej za okres luty - wrzesień 2014 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wyrokiem z 26 czerwca 2015 roku (sygn. akt X GC 224/15) Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od (...) S.A. w K. na rzecz (...) Spółki z o.o. w P. kwotę 89.159 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 listopada 2014 r. do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia na podstawie umowy nr (...) z 28.01.2014 r., za pozostawanie w gotowości operacyjnej w miesiącach luty – kwiecień 2014 r. Apelacja pozwanej spółki (...) od ww. wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 3 marca 2016 r. (sygn. akt I ACa 1313/15). Dochodzona w niniejszych sprawach należność nie została przez pozwanego uiszczona.

W tak ustalonych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał powództwa za uzasadnione i mające odzwierciedlenie tak w treści umowy stron, jak i w późniejszym zachowaniu się stron ocenianym w kontekście treści owej umowy. W ocenie sądu pierwszej instancji umowa zawarta między stronami jasno przewidywała, że InPost był zobowiązany zagwarantować minimalną miesięczną ilość przesyłek w wysokości 600.000 sztuk, realizowaną przez okres co najmniej 12 miesięcy od daty zawarcia umowy. Wyrażenie „minimalna miesięczna ilość przesyłek”, jak wskazał Sąd Okręgowy, nie jest równoznaczne z wyrażeniem „średnia miesięczna ilość przesyłek” i nie może być w ten sposób odczytywany. Zgodnie z łączącą strony umową, gdyby została przekazana miesięcznie mniejsza ilość, pozwany miał zapłacić powodowej spółce wynagrodzenie za utrzymanie gotowości operacyjnej w wysokości 75% wartości kwoty określonej w 3 pkt.1 ust. a umowy, pomnożonej przez ilość przesyłek wynikającą z różnicy minimalnej ilości przesyłek a faktycznej ilości przesyłek miesięcznie przekazanych do doręczenia przez pozwanego. Sąd pierwszej instancji wskazał nadto, że podniesiony przez pozwaną zarzut braku utrzymania przez powódkę „gotowości operacyjnej” w okresie, za który domaga się wynagrodzenia, nie został udowodniony. W ocenie Sądu Okręgowego stwierdzone uchybienia po stronie powódki w zakresie prawidłowości oraz sprawności dokonywania doręczeń przesyłek pocztowych nie oznaczają braku gotowości operacyjnej do wykonywania zawartej umowy, nie można bowiem mylić pojęcia gotowości do wykonywania czynności określonych w umowie z kwestią ich należytego wykonywania. O odsetkach od zasądzonych kwot orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., a na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2016 r. poz. 623, z późn. zm.) w zw. z art. 113 tejże ustawy i art. 98 k.p.c. orzeczono o ściągnięciu od strony pozwanej wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła strona pozwana, zaskarżając je w całości i zarzucając:

1. naruszenie art. 65 § 2 k.c., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że w przypadku umów zawieranych między przedsiębiorcami ich treść powinna być ustalana wyłącznie w oparciu o literalny tekst kontraktu, a nie na podstawie badania zgodnego zamiaru stron, która to interpretacja skutkowałą błędnym niezastosowaniem wskazanego przepisu, wyrażającym się:

1) niewzięciem pod uwagę okoliczności, że w okresie obowiązywania umowy powód nie wystawiał faktur za utrzymywanie gotowości operacyjnej, choć ich wystawienie nie należy do sfery swobodnej decyzji przedsiębiorcy, lecz jest obowiązkiem wynikającym z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa podatkowego;

2) przyjęciem, że użyte w umowie wyrażenie „gotowość operacyjna” jest równoznaczne z samą wolą wykonywania zobowiązania przez powoda, bez względu na to czy jest on w stanie wykonywać je prawidłowo;

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błędną ocenę dowodu w postaci, odczytywanej literalnie, umowy nr (...) z dnia 28 stycznia 2014 r., polegającą na pominięciu przy ustalaniu jej treści całości drugiego zdania w załączniku nr 3 § 1 ust. 10 oraz części zdania pierwszego, w której określono 12-miesięczny termin do realizacji obowiązku zagwarantowania minimalnej miesięcznej ilości przesyłek, podczas gdy zasady doświadczenia życiowego wskazują, że strony umowy, zwłaszcza będące przedsiębiorcami korzystającymi z profesjonalnej obsługi prawnej, nie zamieszczają w kontrakcie fragmentów pozbawionych jakiegokolwiek znaczenia;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że powód wykazał spełnienie świadczenia w postaci utrzymywania gotowości operacyjnej do doręczenia umówionej ilości przesyłek, pomimo jednoczesnego prawidłowego ustalenia, że przy doręczaniu ich znacznie mniejszej liczby dochodziło do poważnych nieprawidłowości, a powód nie kwestionował zasadności wypowiedzenia umowy, w którym jako podstawę wskazano nienależyte wykonywanie zobowiązania.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie obu powództw oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w obu instancjach według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., przez błędną ocenę dowodu z umowy nr (...) z dnia 28 stycznia 2014 r., połączony z zarzutem naruszenia art. 65 § 2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni tejże umowy.

Wbrew zarzutom apelacji, sąd pierwszej instancji dokonując wykładni umowy zawartej między stronami wziął pod uwagę również brzmienie § 1 pkt 10 załącznika nr 3 do umowy współpracy z dnia 28 stycznia 2014 r., czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W myśl wspomnianego § 1 pkt 10 załącznika nr 3 do umowy współpracy z dnia 28 stycznia 2014 r. pozwany InPost zagwarantował powodowi minimalną miesięczną ilość (wolumen) przesyłek w wysokości 600.000 sztuk przesyłek listowych zwykłych krajowych, realizowaną przez okres co najmniej 12 miesięcy od daty zawarcia umowy. Zgodnie ze zdaniem drugim tej klauzuli łączna minimalna ilość przesyłek przekazana powodowi do doręczenia w okresie 12 miesięcy miała wynieść 7.200.000 sztuk. W przypadku przekazania miesięcznie mniejszej ilości przesyłek niż wskazana w punkcie 10, InPost miał zapłacić (...) Sp. z o.o. wynagrodzenie za utrzymywanie gotowości operacyjnej w wysokości określonej w załączniku (§ 1 pkt 11 załącznika).

Między stronami nastąpił spór co do interpretacji wskazanego postanowienia umownego, w szczególności co do tego, czy należne powodowi wynagrodzenie za gotowość operacyjną należy ustalać po upływie miesięcznego czy też rocznego okresu rozliczeniowego. Konieczne było więc dokonanie jego wykładni w oparciu o art. 65 § 1 k.c. Przepis ten nakazuje tłumaczyć oświadczenie woli tak, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje. Ponadto, zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Powyższa zasada, co trafnie dostrzegł sąd pierwszej instancji, doznaje jednak pewnych ograniczeń w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami zawierającymi umowy pisemne. Opieranie się w tego rodzaju stosunkach tylko na badaniu zgodnego zamiaru stron, odmiennego co do istotnych postanowień umowy zawartych w jej tekście, godziłoby w bezpieczeństwo obrotu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 6 marca 2015 r. I ACa 867/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 30 stycznia 2013 r. I ACa 989/12). Ustalanie zgodnego zamiaru stron i celu umowy wymaga nadto nie tylko zbadania konkretnego postanowienia umowy, ale analizy jej całości; innymi słowy wskazane jest przyjmowanie takiego sensu oświadczenia

woli, które uwzględnia logikę całego tekstu, który je wyraża czyli kontekstu umownego (tak: wyrok SN z 26 lipca 2012 r. II CSK 9/12).

Odpowiedzi co do prawidłowej wykładni punktu 10 § 1 załącznika należy więc poszukiwać w pozostałych postanowieniach łączącej strony umowy. W tym kontekście na szczególną uwagę zasługuje zastrzeżenie zawarte w punkcie 11 § 1 załącznika, że roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia za utrzymanie gotowości operacyjnej powstanie w przypadku przekazania miesięcznie mniejszej ilości przesyłek, niż wskazano w punkcie 10. O ile wspomniany punkt 10. rzeczywiście zawiera wskazanie dwóch rodzajów wolumenów – miesięcznego i rocznego, to jednak ze względu na jednoznaczne odwołanie się przez strony w punkcie 11., a więc dotyczącym przesłanek powstania roszczenia o wynagrodzenia za gotowość operacyjną do miesięcznego okresu rozliczeniowego, nie może budzić wątpliwości, że zamiarem stron było przyjęcie miesięcznych, a nie rocznych okresów rozliczeniowych. Do podobnych wniosków doprowadza również analiza punktu 14 § 1 załącznika, zgodnie z którym płatność należności z tytułu wynagrodzenia za gotowość operacyjną nastąpi w cyklach miesięcznych. Gdyby zamiarem stron rzeczywiście było uzależnienie powstania roszczenia od wystąpienia niedoboru wolumenów w odniesieniu do rocznego okresu rozliczeniowego, to wydaje się, że wówczas również okres płatności tych należności przypadałby po upływie 12 miesięcy, a nie jak jednoznacznie wynika z punktu 14. – po miesięcznym cyklu rozliczeniowym.

Również z perspektywy kontekstu sytuacyjnego zawarcia i wykonywania przedmiotowej umowy taka wykładnia wskazanego postanowienia umownego nie budzi wątpliwości. Oczywistym jest, że celem gospodarczym zawarcia przez (...) Sp. z o.o. umowy o współpracę z pozwanym było systematyczne osiąganie korzyści finansowych w zamian za doręczanie przesyłek, których z uwagi na ograniczone zasoby przedsiębiorstwa (...) nie mógł realizować samodzielnie. Co ważne, okres rozliczeniowy w odniesieniu do wynagrodzenia za wykonane doręczenie przesyłek został określony przez strony na 7 dni (§ 3 pkt 5 załącznika nr 3), a zatem był on stosunkowo krótki. Faktyczne stosowanie w toku współpracy stron tak wskazanego okresu rozliczeniowego zostało potwierdzone fakturami wystawianymi kilka razy w każdym miesiącu przez powodową spółkę. Uzyskiwane przez (...) Sp. z o.o. wynagrodzenie za wykonane doręczenia było, co oczywiste, wydatkowane na koszty stałe utrzymania przedsiębiorstwa – wynagrodzenia pracowników, czynsz najmu pomieszczeń czy raty leasingowe floty samochodowej. Jako że większość spośród powyższych należności była uiszczana miesięcznie, to w interesie powoda było zagwarantowanie własnemu przedsiębiorstwu cyklicznego wpływu odpowiednich środków finansowych. Skutkiem tego, że przedsiębiorstwo jest działalnością wykonywaną w sposób ciągły było to, iż spółka (...) dążyła do zapewnienia regularnego pozyskiwania środków na utrzymanie również w okresie niedoboru wolumenów, podlegających doręczeniu, czyli podczas „przestoju” w rzeczywiście świadczonej pracy z przyczyn leżących po stronie kontrahenta – spółki (...). Wyrazem tego rodzaju dążeń było zastrzeżenie w punkcie 11. § 1 załącznika nr 3 wynagrodzenia za gotowość operacyjną. Biorąc pod uwagę racjonalność gospodarowania przedsiębiorstwem, nielogiczne byłoby zastrzeganie dla powstania roszczenia o wynagrodzenie operacyjne rocznego okresu rozliczeniowego, podczas gdy większość kosztów stałych działalności jest uiszczana miesięcznie.

Kolejnym argumentem, przemawiającym przeciwko temu, że rzeczywistym zamiarem stron było określenie dla wynagrodzenia za gotowość operacyjną rocznego okresu rozliczeniowego był fakt zawarcia w dniu 27 lutego 2014 r. aneksu do umowy o współpracę pomiędzy (...) Sp. z o.o. a InPost. Mocą wspomnianego aneksu zastrzeżono, że ilość przesyłek przekazana powodowi w lutym 2014 r. może być niższa niż wartość zadeklarowana w § 1 pkt 10. załącznika nr 3 (tj. 600.000 sztuk) i w takim wypadku zostanie ona skompensowana zwiększeniem ilości przesyłek, przekazanych przez pozwanego w marcu 2014 r. w takiej ilości, aby łączny wolumen przesyłek przekazanych za luty i marzec 2014 r. wyniósł 1.200.000 sztuk. Gdyby przyjęć za pozwanym, że strony umówiły się na roczny okres rozliczeniowy, to wówczas tego rodzaju dodatkowe postanowienie umowne byłoby całkowicie zbędne i niecelowe. Dla uniknięcia przez InPost konieczności zapłaty wynagrodzenia za gotowość operacyjną w lutym wystarczające byłoby bowiem skompensowanie powstałego niedoboru w następnych miesiącach okresu rozliczeniowego, który biorąc pod uwagę datę zawarcia umowy trwałby jeszcze przez niemal 11 miesięcy.

Skarżący zarzucał także nieuwzględnienie przez sąd okoliczności, że w okresie obowiązywania umowy powód nie wystawiał pozwanemu faktur za utrzymywanie gotowości operacyjnej, co miałoby świadczyć o przyjęciu przez strony rocznego okresu rozliczeniowego. Również i ten zarzut nie jest trafny. W świetle zasad doświadczenia

życiowego nie jest bowiem niezwykłą sytuacją, gdy w imię dobrych stosunków handlowych współpracujący ze sobą przedsiębiorcy rezygnują czasowo z dochodzenia pobocznych, mniej istotnych spornych rozliczeń. Narażenie na szwank prawidłowych relacji między przedsiębiorcami mogłoby doprowadzić do utraty względnie pewnego źródła dochodu, co zwłaszcza przy nieznacznym udziale spornych należności w bilansie transakcji handlowych pomiędzy danymi podmiotami jawiłoby się jako nieopłacalne dopóty, dopóki współpraca trwa. Mając to na uwadze, sformułowany przez skarżącego w tej materii zarzut należy ocenić jako chybiony.

Dalsze zarzuty apelacji zmierzały do podważenia ustaleń w przedmiocie gotowości operacyjnej powoda do doręczenia umówionej ilości przesyłek. Skarżący podnosił, że z uwagi na mające miejsce nieprawidłowości w wykonywaniu zobowiązania przez powoda nie był on w stanie wykonywać go prawidłowo, a tym samym nie sposób przyjąć jego gotowości operacyjnej do wykonywania zobowiązania. W świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych zarzut ten jawi się jednak jako chybiony. Nie budzi bowiem wątpliwości, że powodowa spółka utrzymywała w gotowości zaplecze organizacyjne zdolne do wykonywania zawartej umowy. Choć zdarzały się poważne uchybienia w doręczeniu przesyłek – które jak wynika z materiału dowodowego miały miejsce w maju 2014 roku – to z okoliczności tej nie można wyprowadzić logicznie wniosku, że w kolejnych miesiącach powód nie był organizacyjnie przygotowany do wykonywania umowy.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać powództwo za udowodnione zarówno co do zasady jak i wysokości. Wobec tego, że w toku postępowania odwoławczego nie potwierdziły się zarzuty apelacji wywiedzionej przez pozwanego, a nadto nie stwierdzono okoliczności podlegających uwzględnieniu przez sąd z urzędu (art. 378 § 1 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 379 k.p.c.), na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja, jako bezzasadna została oddalona.

O kosztach procesu w II instancji rozstrzygnięto stosownie do wyniku postępowania odwoławczego w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm).